

Закон

за ограничаване на плащанията в брой

(Приет от XLI народно събрание на 9 февруари 2011 г.,
обнародван в „Държавен вестник“, бр. 16 от 22 февруари 2011 г.; изм.,
бр. 109 от 2013 г.; изм. и доп., бр. 98 и 107 от 2014 г.)

Глава първа

Предмет и изключения от приложното поле

Чл. 1. Със закона се уреждат ограниченията при плащанията в брой на територията на страната.

Чл. 2. Законът не се прилага при:

1. тегленето и внасянето на пари в брой от/в собствени платежни сметки;
2. тегленето и внасянето на пари в брой от/в сметки на недееспособни и ограничено дееспособни лица, на съпрузи и роднини по права линия;
3. сделките с чуждестранна валута в наличност по занятие;
4. операциите с банкноти и монети, страна по които е Българската народна банка;
5. замяната от банки на повредени български банкноти и монети;
6. изплащането на трудови възнаграждения по смисъла на Кодекса на труда;
7. (нова – ДВ, бр. 98 от 2014 г.) изплащането на гарантираните влогове по смисъла на Закона за гарантиране на влоговете в банките.

Глава втора

Ограничения при плащанията в брой

Чл. 3. (1) Плащанията на територията на страната се извършват само чрез превод или внасяне по платежна сметка, когато са:

1. на стойност, равна на или надвишаваща 15 000 лв.;
2. на стойност под 15 000 лв., представляваща част от парична престация по договор, чиято стойност е равна на или надвишава 15 000 лв.

(2) Алинея 1 се прилага и в случаите на плащания в чуждестранна валута, когато левовата им равностойност е равна на или надвишава 15 000 лв. Равностойността в български левове се определя по курса на Българската народна банка в деня на плащането.

Чл. 4. (Изм. – ДВ, бр. 109 от 2013 г., в сила от 20 декември 2013 г.; изм. – ДВ, бр. 107 от 2014 г., в сила от 1 януари 2015 г.) (1) Обслужването от банките в страната на операциите на бюджетните организации по събирането на приходи и други постъпления чрез картови плащания се извършва въз основа на сключени договори между Министерството на финансите и банките съгласно чл. 154, ал. 9 от Закона за публичните финанси и по реда на ал. 3.

(2) Програмното и ресурсното осигуряване на картовите плащания по ал. 1 и свързаното с тях обслужване и сетълмент се извършват от лицензирания от Българската народна банка оператор на платежна система с окончателност на сетълмента за обслужване на плащания по операции с банкови платежни карти на територията на страната въз основа на сключен договор с Министерството на финансите съгласно чл. 154, ал. 10 от Закона за публичните финанси.

(3) Обслужването на картови разплащания по събиране на приходи и други постъпления на бюджетни организации, което не попада в обхвата на договорите по ал. 1, се извършва въз основа на сключен договор между съответната банка и бюджетната организация.

(4) Дължимите от Министерството на финансите суми по договорите по ал. 1 и 2 са за сметка на централния бюджет, а тези по ал. 3 – за сметка на съответния бюджет.

(5) За картовите плащания към бюджетни организации по ал. 1 и 3 физическите и юридическите лица не заплащат банкови комисиони и такси.

(6) Министърът на финансите и управителят на Българската народна банка дават указания по прилагането на ал. 1–5.

Чл. 4а. (Нов – ДВ, бр. 107 от 2014 г., в сила от 1 януари 2015 г.) (1) Бюджетните организации може да теглят средства в брой от техни банкови сметки само за плащания, за които при конкретните обстоятелства на дейността практически не е възможно извършването им чрез платежен превод, както и по изключение, ако са налице наложителни обективни причини.

(2) Изтеглени от банкови сметки на бюджетните организации средства за разплащане в брой, които са останали неусвоени, се възстановяват своевременно по съответните банкови сметки, освен по изключение, ако са налице наложителни обективни обстоятелства за съхраняването им в брой за последващи разплащания.

(3) Събраните в брой средства от бюджетните организации се внасят своевременно по съответните им банкови сметки.

(4) Директно разходване от касата на бюджетната организация на събрани средства в брой се прилага само по изключение или когато поради естеството на дейността прилагането на ал. 1 и 3 практически не е възможно.

(5) Ръководителите на бюджетните организации конкретизират и осигуряват прилагането на ал. 1–4 чрез въвеждане на съответните контролни дейности по реда на чл. 13 от Закона за финансовото управление и контрол в публичния сектор.

(6) При неизпълнение на изискванията на ал. 1–5 Министерството на финансите може да приложи мерките по чл. 132, ал. 4 от Закона за публичните финанси.

(7) Министърът на финансите дава указания по прилагането на ал. 1–6.

Глава трета

Административнонаказателни разпоредби

Чл. 5. (1) Който извърши или допусне извършването на нарушение на чл. 3, се наказва с глоба в размер 25 на сто от общия размер на направеното плащане – ако е физическо лице, или с имуществена санкция в размер 50 на сто от общия размер на направеното плащане – ако е юридическо лице.

(2) При повторно нарушение по ал. 1 размерът на глобата е 50 на сто от размера на направеното плащане, а на имуществената санкция – 100 на сто от размера на направеното плащане.

Чл. 6. (1) Актовете за установяване на нарушенията по този закон се съставят от органите на Националната агенция за приходите, а наказателните постановления се издават от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или от оправомощени от него длъжностни лица.

(2) Съставянето, издаването, обжалването и изпълнението на наказателните постановления се извършват по реда на Закона за административните нарушения и наказания.

Допълнителни разпоредби

§ 1. „Повторно“ е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което лицето е било наказано за същото по вид нарушение.

Преходни и Заключителни разпоредби

§ 2. Този закон се прилага и за плащания по чл. 3, незавършени към деня на влизането му в сила.

§ 3. За 2011 г. Министерството на финансите може да договаря клаузите и цените по чл. 4, ал. 1 в рамките на договорите по § 22, ал. 6 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за държавния бюджет на Република България за 2011 г.

§ 4. Във Валутния закон (обн., ДВ, бр. 83 от 1999 г.; изм., бр. 45 от 2002 г., бр. 60 от 2003 г., бр. 36 от 2004 г., бр. 105 от 2005 г., бр. 43, 54 и 59 от 2006 г. и бр. 24 от 2009 г.) в чл. 2, ал. 1 думите „в този закон“ се заменят със „със закон“.

§ 5. В Закона за мерките срещу изпирането на пари (обн., ДВ, бр. 85 от 1998 г.; изм., бр. 1 и 102 от 2001 г., бр. 31 от 2003 г., бр. 103 и 105 от 2005 г., бр. 30, 54, 59, 82 и 108 от 2006 г., бр. 52, 92 и 109 от 2007 г., бр. 16, 36, 67 и 69 от 2008 г., бр. 22, 23 и 93 от 2009 г. и бр. 88 и 101 от 2010 г.) в чл. 3 се правят следните изменения:

1. В ал. 2 т. 21 и 24 се отменят.
2. Алинея 7 се отменя.

